

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Episcop Nicolae: Iubiților mei fii sufletești.
I. O. V. — Studențimea — „Infrățirea Românească“
„Infrățirea Românească“: Vestea bună — „Acțiunea Română“.
I. C. Cătuneanu: Citiți și vă luminați. Enciclica „Humanum genus“.
A. S. A.: Cărmăciile partidelor politice și Basarabia.
Comunicatul A. S. C. — Iași și I. O. V.
A. Tănțăreanu: Pericolul francmasoneriei. (Memoriul U. N. S. C. R.)
Asistent: Aspecte cooperatiste.
M. Paraschivescu: Intre presă și editură.
L. A. N. C. — Roman: Apel.
I. I. Buiu: In chestia Capelei la Universitatea din Cluj.
Comunismul și Studențimea Română Creștină.
Dr. L. Isaicu: Drumul cel nou.
Constituirea „Uniunii Naționale a funcționarilor comerciali creștini din România“.
A. Țieranu: Demnitatea națională ultragiată.
L. A. N. C. candidează și la Soroca.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

N I C O L A E

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Preacucernicilor Protopopi, Cucernicilor Preoți și tuturor Dreptcredincioșilor Creștini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului și Clujului; har și pace dela Dumnezeu, Părintele ceresc, iar dela Noi îmbrățișare în Domnul și Binecuvântarea Noastră arhipăstorească.

Bucurațivă popoare și vă veseliți, astăzi ne-a vestit Ingerul Domnului: Hristos a înviat din morți, dăruind lumii bucurie mare“.

Stih. Invierii, gl. 2.

Iubiților mei fii sufletești!

O nespusă bucurie ne cuprinde azi — în această Sfântă și mare zi — sufletele, la minunata veste a îngerului ceresc, prin care ni se vestește învierea Fiului lui Dumnezeu.

Ziua Invierii — popoarelor bucurați-vă, răsună din mii și milioane de piepturi, — iar glasul bisericii ne cheamă să ne luăm și noi partea din bucuria Invierii.

Cine nu știe dintre noi, iubiți creștini, că Isus Dumnezeu — a ridicat pe omul căzuț în păcat, și l-a îndrumat spre calea mântuirii, cine nu știe despre minunile ce a făcut El petrecând — cu trupul pe pământ, cine nu s'a cutremurat, văzând cum a înviat morții, a vindecat orbii, și a adus alinare și mângâiere tuturor sufletelor amărâte și năcăjite?

Dar lumea de atunci, ca și cea de azi, nu l-a cunoscut, nu l-a primit, nu l-a prețuit și hulă și ocară a secerat după binefacerile ce le-a făcut, — până la culmea păcatului, când L-au dat pierzării.

Iată însă, că Cel chinuit, Cel împuns cu sulița, Cel adăpat cu fiere, Cel răstignit, cu moarte pe moarte călcând, a rușinat pe vrăjmași și a treia zi a înviat din mormânt.

Ce bucurie pentru ucenicii împraștiați în toate părțile de frica Iudeilor, ce bucurie pentru femeile

mironosițe, cari au alergat la mormânt să se roage și să aprindă luminări, ce prilej de bucurie pentru creștinii cei buni și drești, și ce semn de groază pentru cei răi și nemernici.

„Veniți deci să ne închinăm Celui ce a înviat din morți, să aducem mulțumită Celui ce ne-a slobozit din robia iadului și ne-a dăruit viață și mare milă“ (Stih. Stihoaunei, 7).

Invierea lui Hristos, a deschis o pagină nouă în istoria lumii, ea însemnează triumful luminii, al adevărului și al dreptății, asupra întunecului. Ea deschide omenirii porțile către viața cea adevărată, ea zdrobește tirania, sugrumă păcatul egoismului și face pe oameni așa cum Dumnezeu a voit să fie, după chipul și asemănarea Lui. Durere, iubiților mei fii sufletești, că-se mai găsește și azi țări, cărmuite de duhul Satanei.

În apropiere de hotarele țării noastre, dincolo de Nistru, — poporul creștin al Rușilor trăește zile de groază și de prăpăd.

Bisericile sunt prefăcute în locuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă din ele unelte de războiu, icoanele cele sfinte și scumpe, sunt aruncate și călcate

de picioarele netrebnicilor, soții sunt transportați în miez de noapte dela casele lor, soțiile și copiii rămași sunt ridicați și duși în altă parte a țării, — pretutindeni numai jale, lacrimi, — durerile cele mai grozave, ca pe timpul împărățiilor păgâni, contra creștinilor. Lumea stă încremenită, dar nimeni nu pare a se împotrivi cu totă îndrăzneala răului și a intra în luptă, să facă rânduială. Cazanul Satanei fierbe, copiii li se răpesc cu forța părinții, rămân ai nimănui, rățâcind și flămânzind pe drumuri, cununia, — taina legăturii sfinte, — e călcată în picioare, și iadul s'a coborât pe pământul, unde odinioară înflorea pacea, mulțumirea și bunăstarea.

Un bun cunoscător al stărilor nenorocite din Rusia, scrie că tiranii bolșevici au pornit să țină prelegeri și conferințe împotriva dumnezeirii, în toate orașele mai mari. După o astfel de conferință nebunească, rostită de unul dintre cei mai vestiți comisari bolșevici, s'a urcat la tribună un modest preot, să-l combată. În atențiunea imensei mulțimi întrunită în sala de conferință, preotul smerit a spus din baierile inimii numai aceste cuvinte de temei al credinței creștine:

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ,“ în ale cărei pagini palpita de 6 ani sufletul curat și viguros al studențimei noastre, înregistrând, cu profundă indignare nemernica faptă săvârșită în ajunul Floriilor, de guvernul Maniu-Mihalache, în contra simbolului jertfei supreme și a speranței noastre speranțe, contra invalizilor de războiu și tineretului universitar din Capitala țării, infierează, împreună cu întreaga opinie publică, turpitudinea comisă de guvernul celor lipsiți de simț românesc, și în același timp trimite salutul ei entuziast de felicitare, studențimii bucureștene, pentru nobila și neînfricoșata ei atitudine, prin care a ridicat onoarea țării încăpută pe mâna unor politicieni cari după ce au ruinat-o, o și dezonorează.

I. C. CĂTUNEANU

„Fraților, Hristos, a înviat!“ În-
treagă sala a răspuns cu entusi-
asm: „Adevărat, a înviat!“ Iată
deci că în sufletul multimilor ru-
sești trăește, împotriva tuturor pri-
gonirilor păgânești, sfânta credință
mântuitoare în învierea lui Hri-
stos.

Pe noi ne-a învrednicit Dumne-
zeu, să putem petrece în pace ziua
Învierii, acolo niște tirani nelegiu-
iți calcă în picioare tot ce a avut
poporul rusesc mai sfânt: Credin-
ța în Dumnezeu, și legea este pân-
gărită. Preoți, episcopi, popor, fe-
mei, bărbați, tineri și bătrâni sunt
osândiți la moarte.

Temnițele sunt pline de nevino-
vați, nimenea nu mai are voie să
îngenunche și să se roage, Dum-
nicile sunt șterse și toate sărbăto-
rile în legătură cu viața lui Hri-
stos.

Se cade deci ca noi, la acest mare
praznic, să ne rugăm pentru dânșii
și să cerem cu Psalmistul: „Să se
scoale Dumnezeu și să se risipească
vrăjmașii Lui — și să fugă dela
fața Lui cei ce îl urăsc pe Dom-
nul.“ (Ps. LXVIII, 1).

Să ne întoarcem cu scârbă dela
cele ce se petrec acolo; și să îmbră-
țișem comorile sufletesti, dragostea
de neam și lege, cari ne-au povă-
țuit până acum, ajutându-ne să ne
strecurăm teferi prin toate primej-
diile veacurilor de urgie.

Să facem ca străbunii noștri.
Când pornim la lucru, cu mâna să
ne facem semnul sfintei Cruci, iar
cu inima și cu buzele să preamă-
rim pe Dumnezeu. Rugăciunea
noastră de seara și dimineața să
fie: „Domnul este lumina mea
și Mântuitorul meu, de cine mă
voiu teme? Domnul este păzitorul
vieții mele, de cine mă voiu înfri-
coșa?“ (Ps. XXVI, 1—2).

Să plivim ogorul de burutana
rea din holda noastră românească,
îndată ce s'ar ivi amenințând să
ne știrbească frumseța și curățe-
nia ei.

Spinii și pălămida n'au ce căuta
în farinile noastre, otrava învăță-
turilor rătăcite să nu învenineze
sufletele voastre.

Iertarea să fie cununa, cu care
să ne împodobim viața, ziua învie-
rii, să zicem fraților și celor ce ne
urăsc pe noi; să iertăm chiar duș-
manilor noștri, asupritorii de ieri,
și să ne înarmăm cu bunătatea, cu
nădejdea și credința, care ne leagă
de glia stropită cu sângele și la-
crimile eroilor noștri și să sporim
moștenirea ce am cucerit-o cu jert-
fa atâtor vieți tinere.

Sunt 10 ani trecuți, de când ni

s'a făcut dreptatea, după care mō-
șii și strămoșii noștri au oftat în-
zadar. Suntem stăpâni pe țara
noastră, deci să înmulțim talantul
și să nu îl îngropăm în pământ.

Fiii și fiicele noastre au toată
putința de a crește în școli, în frica
Domnului, de a ajunge la slujbe
înalte, de a îmbrățișa negoțul și
meseriile, pe cari le-am nesocotit
până acum în paguba noastră.
*Orașele gem și azi de cei de alte
neamuri* și țărani noștri sunt și
azi tributarii lor. Noi le dăm pu-
tința să se așeze și întărească în
orașe — și nu vrem să înțelegem,
că fără carte, fără negoț, fără me-
serii, vom rămânea multă vreme în
robia economică și socială, care e
tot așa de grea ca și robia trupeas-
că, — iobăgia de odinioară.

„Să ne curățim simțirile și să
vedem pe Hristos strălucind cu ne-
apropiata lumină a Învierii“ (Că-
nonul Învierii), așa glăsuște azi
biserica.

Ce bucurie ar simți sufletul meu
de părinte, dacă credincioșii mei și
ai bisericii mele, ar fi așteptat a-
ceastă mare și sfântă zi, împăcați
cu Dumnezeu și cu deapropapele lor
și ar ieși azi la ziua Învierii Dom-
nului din sfintele locașuri prime-
niți la inimă și curați la cuget, în-
tăriți în lege și în Domnul, de a
face binele și a fugi de păcat!

„Doamne miluește-mă și vindecă
sufletul meu, că am greșit ție“, să
fie semnul pocăinței și al îndreptă-
rii, căci numai așa vom înțelege
taina Învierii Domnului, acest iz-
vor nesecat de bucurie și de mân-
găiere în grijele și neajunsurile ce
ne împresoară.

Să privim, cum învie de-odată
cu praznicul Învierii, firea cu toate
bogățiile și podoabele ei; dar aceste
bogății și podoabe ies la iveală, nu-
mai dacă au și binecuvântarea lui
Dumnezeu, cu raze de soare și cu
picuri de ploaie și muncă stator-
nică.

Și învierea noastră va urma tot
numai cu binecuvântarea Domnu-
lui cu raze de lumină și căldură,
cu muncă stăruitoare și cu credin-
ță izbânditoare, împreunându-ne
cu Hristos, rugându-L să ne fie în
ajutor, să nu se depărteze dela noi,
să ne însoțească în toate potecele
vieții noastre.

Muncii deci și rugați-vă, îndră-
giți pământul care dă roade îmbel-
șugate și grijiți ca să nu treacă în
mâinile streinului, pentru că țara
este a aceluia în mâinile căruia este
și pământul. Dar să nu vă lăsați
copleșiți cu totul de grija cea lu-
mească, ci să ridicați ochii și spre

cerul împodobit al patriei noastre
desrobite, înălțind zi de zi, ceas de
ceas rugăciunea ferbinte la Dumne-
zeu milostivirii, să verse duhul
iubirii și al dreptății asupra tutu-
ror cărmuitorilor acestei țări și a-
supra tuturor cetățenilor ei, înlă-
turând vrajba și zavistia ucigătoa-
re de suflete.

Dumnezeu, care a îngăduit Fiu-
lui Său învierea cea de a treia zi,
a lăsat ca un rezultat asemănător
să învie și firea, să învie și sufletul
omenesc.

Și în fiecare an, odată cu primă-
vara, care vine peste firea cea fără
de simțire, vine și învierea pentru
omul înzestrat cu cuget și simțiri
creștinești.

„Hristos a înviat!“ — „Adevărat
a înviat!“ răsună azi din mii de
piepturi creștinești, — și în toate
a pătruns razele izbăvitoare ale În-
vierii.

Învieră să alunge, iubitorilor din
sufletele noastre toată îndoiala,
toată necredința și toată amorfala.

Vom ruga deci „pe Cela ce s'a
născut din Fecioară și restăgnire a
răbdat, carele cu moarte a prădat
moarfeă, și învierea a arătat, să
nu treacă cu vederea, pe cei ce i-a
zidit cu mâna Sa, și cu iubirea Sa
de oameni, neîncetat să-i lumine-
ze și în veci să-i mărturisească“.
(Trop. născ. gl. 8).

Dorindu-Vă dela Tatăl cel ceresc
tot binele, și chemând darul de sus
asupra Voastră, — sunt și rămân
al Vostru de tot binele voitor.

Cluj, la ziua Învierii Domnului
anul 1930.

Cu binecuvântarea Arhiepiscopă
NICOLAE

Veste bună.

Primum la redacție primul număr
cu data de 20 Aprilie al gazetei
întitulată „Acțiunea Română“, or-
gan al tineretului L. A. N. C. Buce-
rești, ce apare în fiecare săptămâ-
nă, având redacția: București, Str.
Carol No. 9. În frunte stă articu-
lul de înaltă gândire savantă și re-
culegere creștinească, semnat de
profesorul universitar Paulescu.

Sufletul gazetei este cuprins în
următoarele rânduri: „PENTRU
INCEPUT. — Când dușmanii nea-
mului românesc, cu ajutorul forței
vizibile și oculte caută să ne dis-
trugă țara moștenită dela părinți,
cari au apărut-o cu sângele lor;
când tot ce-i sfânt este batjocorit;
când tot ce dăinuiește prin puterea
tradiției noastre românești este ne-
socotit, noi ridicăm un steag pe care

stă scris: **CHRISTOS, REGELE, NAȚIUNEA.**

„Inspirați din concepția spirituală a Creștinismului și considerând Monarchia, drept cea mai perfectă formă de conducere a unui popor, vom privi totdeauna Națiunea în totalitatea ei și nici odată în interesele partizanilor.

„Vom combate cu toată energia curentele moderne, cari vin astăzi să înece tot ce este românesc; vom combate democrația, considerând-o ca o formă hipocrită de introducerea în domeniul comunismului anarhic.

„Tinerimei române, căreia i-se pregătește cel mai negru viitor, îi revine sarcina de a face ca această țară să fie iarăși românească.

„Fie această gazetă strigătul de românească redeştere, care să dea generației noastre energie de fier și voință nestrămutată de a înălța pe culmile de glorie steagul virtuții străbune“.

Pentru preoțimea, care face diplomație fața de lupta tineretului L. A. N. C., reproducem următoarele rânduri dintr'un articol semnat de diaconul I. Popescu-Mozăceni. Scuturați-vă de indiferența și patimi mărunte, d-lor preoți, și ascultați glasul celui ce și-a închinat viața Altarului:

„Lupta pe care o ducem noi se știe care este: apărarea religiei creștine și a pământului strămoșesc. Cum se face că această mișcare în loc să fie încurajată oficial chiar de biserică, pentru-că o apărare, este bârfită cu nesocotință? Știm de altfel că demoni ce mișună destui chiar prin biserică se opun la aceasta. Dar vom strivi cu puterea Crucii Mântuitoare.

„Episcopi și preoți, ce mai aveți un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, dați-ne ajutorul; și Satan cu fiii săi vor fi striviți sub fața Crucii izbăvitoare. Nu ne veți da? Veți pieri ca episcopii și preoții ruși sub spada ucigătoare a fiilor lui Izrael. Și va fi zadarnic plânsul și tânguirea pe ruini“.

„Cu aceste promisiuni învioratoare, intră în lupta sfântă pentru Neam și Rege gazeta tineretului L. A. N. C. din Capitala României. Ii dorim viața lungă: de isbândă suntem siguri.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ.

Cetiți

Infrățirea

Românească

Cițiți și vă luminați.

Cițiți documentul de mai jos, domnilor, cari din școală ați aflat că în Roma s'a continuat nu numai tradiția de prestigiu imperial în persoana Papiilor, ci și cultura clasică, salvată, ca într'o vatră de foc nestins, în vremea când furtuna năvălirilor barbare și ignoranța evului mediu întinseseră întunericul și asprimea primitivă peste toată fața Europei.

Cițiți documentul de mai jos, mai ales d-voastră domnilor, cari, în afară de legăturile intelectuale ce apropie de Roma pe orice om cult, mai aveți și contactul intim sufletesc cu „Cetatea Vaticanului“, prin religia catolică.

Cițiți documentul de mai jos, mai ales d-voastră domnilor consângeni, cari „uniți“ cu Roma în credință, nu numai că trebuie să apreciați adevărul incontestabil rostit *ex cathedra*, dela înălțimea locului unde a fost răstignit Sfântul Petru, dar ați contractat și datorita morală de a urma cuvântul Vaticanului impunându-i respectul cu orice prele.

Acest cuvânt al Vaticanului a fost rostit solemn, sub forma de enciclică, adresată *urbi et orbi*, către sfârșitul secolului trecut, de unul din cei mai luminați Papi din câți au păstorit lumea catolică, de acel Pontifex într'adevăr *maximus*, prin vasta lui cultură, prin excelentul său simț diplomatic, prin impunătoarea lui personalitate morală: Papa Leon XIII. Simțul său diplomatic, a cărui superioritate Bismark a avut ocazia să o constate în așa numitul „*Kulturkampf*“ nu l-a oprit să denunțe lumii primejdia Francmasoneriei și să îndemne toată lumea catolică a-și da silințele să stărpească „această ciură necurată ce se strecoară prin toate vinele societății“. Era Sfântul Părinte prea adânc pătruns de misiunea lui morală, spre a face tranșacția între diplomație și adevăr; și era prea cult spre a nu descoperi, magistral și definitiv, toată adâncimea perversă și primejdieoasă a sectei sclerate, combătută de predecesorii săi încă din anul 1738.

Din enciclia intitulată „*Humanum genus*“¹⁾ din 1884, reproducem anul 1884.

câteva fragmente. Cițiți și vă luminați:

(Pag. 19). „In neadormita lor îngrijire pentru mântuirea poporului creștin, Predecesorii Noștri, Pontificii Romani cunoscuroasă îndată cine era acest vrăjmaș atât de capital care se ivia din întunerecul unei ascunse conspirațiuni, și ceea ce dânsul voia. Prevăzând deci viitorul, ei deteră suveranilor și popoarelor, semnul de alarmă, ca nu cumva să fie apucați fără de veste, prin cursele și meșesugurile pregătite împotriva lor. Intâia arătare a primejdiei s'a făcut de Clement XII²⁾, în anul 1738, iar Constituțiunea acestui Papă fu întărită și reînnoită de Benedict XIV³⁾. Piu VII se luă dupăurmele amândurora⁴⁾ și Leon XII, cuprinzând în Constituțiunea Apostolică Quo graviora toate actele și hotărârile Pontificilor precedenți asupra acestei materii, le primi și le întări pentru totdeauna. Piu VIII, Grigorie XVI⁵⁾ și, în mai multe rânduri, Piu IX⁶⁾ au vorbit în acelaș sens.

„Fiind că scopul și firea sectei Francmasonice fuseseră pe deplin cunoscute, prin semne învederate, ale faptelor ei, prin procese formale, prin aducerea la lumină a legilor ei, a riturilor și a tăleuirilor cărora mai multe ori se adăogiseră chiar mărturiile adeptilor, acest Scaun Apostolic a denunțat lumii că secta Francmasonilor, întemeiată fără nici un drept omenesc și dumnezeesc, este vătămătoare creștinismului, nu mai puțin decât statului: și a oprit și poruncit, sub pedepsele cele mai mari cu care obicinueste Biserica de a lovi pe vinovați, ca nimeni să nu intre în această societate. Intărâtați de aceste măsuri, și crezând de a putea, prin dispreț și prin defăimare, să scape de puterea acelor hotărâri sau să le micșoreze, secretarii (oamenii sectei secrete N. R.) învinovățiră pe Papii cari le decretaseră, când, că hotărâseră niște lucruri nedrepte, când că trecuseră peste marginele convenite. Astfel ei se siliră de a ocoli și de a zădărnici autoritatea și gravitatea Constituțiunilor Apostolice ale lui Clement XII, Benedict XIV, Piu VII, și Piu IX. Cu toate acestea n'au lip-

¹⁾ Vezi traducerea în românește, făcută de Episcopul Nicolae Iosif Camilli și însoțită de o epistolă pastorală către credincioșii catolici din Moldova, într'o broșură de 40 pagini, din

²⁾ cf. enciclia *In eminenti*.

³⁾ prin enciclia *Providas*.

⁴⁾ cf. enciclia *Ecclesiam*.

⁵⁾ enciclia *Mirari vos*.

⁶⁾ cf. enciclia *Multiplies inter se*.

sit, chiar în acea societate, unui care au mărturisit, deși fără voie, că, plecând din punctul de vedere al învățării și al disciplinei catolice, Pontificii romani urmaseră după tot dreptul. Acestei mărturisiri trebuie a mai adăugi consimțământul unui număr oare-care de suverani și de capi ai statelor cari auură grija, sau de a denunța societatea Francmasonilor, Scaunului Apostolic, sau de a o osândi ei înșiși, ca un ce primejdios, aducând legi împotriva-i, precum s'a făcut în Olanda, în Austria, în Elveția, în Spania în Bavaria, în Savoia și în alte părți ale Italiei.

„Dar mai pre sus de toate este de însemnat, că întâmplările au desvinovăția purtarea cea înțeleaptă a Predecesorilor Noștri. Căci grija lor cea prevăzătoare și părintească, nu avu, nici pretutindenea, nici totdeauna, sfârșitul dorit, fie din pricina prefăcătoriei și vicleniei secretarilor, fie din pricina ușurinței nesocotite a acelora cari ar fi avut interesul cel mai mare de a o priveghia mai de aproape. Urmărea a fost că, într'un veac și jumătate, secta Francmasonilor a făcut înaintări necrezute. Intrebuintând totodată culezarea și șiretenia, ea a năpădit în toate gradele ierarhiei sociale, și a început a câștiga atâta putere, încât părea a domni aproape în deosebite state. Din această întindere atât de grabnică și de infricoșată, au urmat anume pentru Biserică, pentru autoritatea suveranilor și pentru binele public, acele rele, pe care Predecesorii Noștri le prevăzuseră mai de mult, deoarece lucrurile au ajuns, până a justifica pentru viitor temerile cele mai serioase, nu tocmai în privința Bisericii, ale cărei temelii nu pot fi sguđuite de feliu prin încercările oamenilor, ci în privința Statelor unde a devenit prea covârșitoare înrăurirea sectei de care vorbim, sau a altor secte ce-i seamănă și care conlucrează cu dânsa, și sunt de dânsa atârinate.

(Pag. 21). „Din pricinile acestea, de abia pusesem, Noi, mâna pe cărma Bisericii, am văzut și am simțit pe deplin cât trebuia să ne împotrivim unui rău atât de mare, și să-i împotrivim, întru cât e cu putință, autoritatea noastră. Folosindu-ne de orice bun prilej, Noi am urmărit învățăturile cele mai însemnate, asupra cărora părea a fi înrăurit mai mult întreitătirea ideilor Francmasonice. Astfel în Enciclica Noastră Quod Apostolici muneris, Noi ne-am silit de a combate mon-

struozițăile Socialistilor și ale comuniștilor. In cealaltă Enciclică a Noastră Arcanum ne-am îngrijit de a apare și de a desluși noțiunea cea adevărată și autentică a societății casnice, al cărei izvor și început este căsătoria. Pe lângă acesta, în Enciclica Diuturnum Noi am propus, după principiile înțelepciunii creștine, firea puterii politice, și am arătat minunata ei unire cu ordinea naturii, precum și cu binele popoarelor și al Suveranilor. Astăzi, după pilda Predecesorilor Noștri, am hotărât de a ne îndrepta cu dinadinsul luarea aminte, asupra societății însăși, Francmasonice, asupra tendințelor și faptelor sale, ca să punem mai mult la iveală puterea sa răufăcătoare, și să oprim lățirea unei ciume nenorocite.

„Felurite sunt sectele oamenilor care, deși n'au aceleași rituri, aceeași formă și origina aceeași, totuși fiind unite între ele prin împărțirea aceluiaș scop și prin asemănarea principiilor, în ființă, se potrivesc cu Francmasoneria, ce este ca un centru din care toate pleacă și în care se întorc. Și deși astăzi ele nu arată de a voi să rămână ascunse, și țin adunări ziua 'n amiaza mare și față cu toată lumea, avându-și chiar jurnalele lor, totuși, dacă ne uităm până în fondul lucrurilor, vedem prea bine că ele păstrează firea și obiceiul societăților ascunse. Căci la ele se află mai multe feluri de taine, pe care legile lor le opresc, cu cea mai mare îngrijire, de a le descoperi, nu numai persoanelor străine, ci încă unui număr însemnat din adepții lor: așa de pildă, sfaturile din lăuntru și cele din urmă, capii cei mai mari ai sectelor)... niște întruniri mai ascunse și interioare, de asemenea și măsurile luate și în ce chip, prin ce mijloace se vor îndeplini. Contribue de minune la aceasta, împărțirea făcută, între asociați, a drepturilor, a funcțiunilor și a însărcinărilor, deosebirea ierarhică a rândurilor și a gradelor, făcută în modul cel mai nimerit, și disciplina cea strașnică, cărei toți, sunt supuși. Candidații trebuie să fagăduiască, ba chiar să jure, de a nu descoperi niciodată și nici într'un chip numele asociaților, semnele și învățăturile societății. Astfel sub niște înfățișări înșelătoare și întrebuintând totdeauna prefăcătoria, precum odinioară făcuseră Manicheii, Francmasonii nu cruță nici o osteneală pentru a se ascunde și pentru a nu avea

7) Lipssește un rând.

alți martori decât numai pe ai lor. Căutând ei, de a nu arăta niciodată ceea ce sunt, ei joacă rolul de prieteni ai literaturii sau de înțelepți întruniți pentru a cultiva științele. Nu vorbesc decât de râvna lor pentru înaintarea civilizațiunii, de iubirea lor pentru poporul de jos. Auzindu-i pe ei, unica lor țință ar fi de a îmbunătăți soarta mulțimii și de a întinde la un număr mai mare de oameni foloasele vieții civile; care intențiuni chiar de-ar fi adevărate, nu sunt decât o parte din scopurile lor. Afară de acestea, ceice sunt înscrși, trebuie să fagăduiască o supunere oarbă și desăvârșită la poruncile capilor, trebuie să se arate gata de a îndeplini poruncile acestea la cea mai scurtă înștiințare, la cel mai mic semn, supunându-se de mai înainte, dacă ar face altfel, la pedeapsa cea mai cumplită și la moartea însăși. Așa, nu e lucru rar să fie pedepsiți cu moartea aceia dintre ei cari sunt judecați sau de a fi dat pe față învățăturile tainice ale societății, sau de a se fi împotrivit poruncilor și aceasta se săvârșește cu atâta îndrăzneală și dibăcie, încât, cele mai multe ori, ucigașul scapă de urmărirea și răzburarea justiției. Acum, a se preface neconțent și a se ascunde în întunec, a-i lăntui pe oameni ca pe niște robi cu legămintele cele mai tari pentru un scop necunoscut de dânsii, a întrebuinta la orice fărădelege aceste unelte ale unei voinți străine, a înarma pentru omor niște mâni al căror ajutor este incredințat prin nepedepsirea crimei: este o cruzime pe care firea însăși a lucrurilor, n'o poate îngădui. Rațiunea și adevărul ne dovedesc deci, că societatea, despre care vorbim, se împotrivesc dreptății și onestității naturale.

Pag. 31). „Din cele ce le-am zis pe scurt, se vede destul de lămurit, ce este secta Francmasonilor, și care e țința ei. Dogmele lor principale se împotrivesc atât de tare și atât de învederat minții omenești; încât nimic mai întreitătut nu se poate închipui. A voi să se nimicească religiunea și Biserica întemeiată pe însuși Dumnezeu și incredințată de-o o-crotire neperitoare, pentru a restaurnici, după optsprezece veacuri, moravurile și așezămintele păgânilor, este o nebunie foarte mare și o neleguire prea îngrozitoare. Insa nu e mai puțin îngrozitor sau mai ușor de suferit de a vedea respingându-se binefacerile câțigate prin bunătatea lui Isus Christos nu numai indivizilor, dar și oamenilor

uniți în familii și națiuni, binefaceri care, după mărturisirea însăși a vrăjmașilor, sunt foarte mari. Intr'un scop atât de smintit și criminal, pare a se putea recunoaște ura cea nestânsă și poftă de răzbunare, de care satana este însufletit împotriva lui Isus Christos. De asemenea, scopul celălalt, pentru care Francmasonii își dau atâta osteneală de a nimici anume temeliiile cele mai de căpetenie ale dreptății și ale moralității, și de a se face ajutătorii acelor cari ar voi să le fie iertat a face toate câte le poftesc, după obiceiul dobitoacelor, nu este alta decât a prăvăli în prăpastie neamul omenesc, în chipul cel mai rușinos și necinstit. Răul se face și mai mare prin primejdia ce amenință atât societatea casnică, cât și cea civilă.

(Pag. 36). „Pe Voi însă, Venerabililor Frați, Vă rugăm și Vă cerem cu stăruință, ca împreunând munca voastră cu a Noastră, să întrebuiți toate silințele, pentru a stărpi această ciumă necurată, ce se strecoară prin toate vinele societății. Voi trebuie să apărați slava lui Dumnezeu și mântuirea aproape-lui: care scopuri avându-le înaintea ochilor în această luptă, nici inimoșia, nici puterile nu Vă vor lipsi. Va atârna dela înțelepciunea voastră să judecați, prin cari mijloace, mai cu seamă, se pot birui împotrivrile și piedecile. Însă se cuvine auctorității dregătoriei Noastre, ca Noi înșine să arătăm câteva mijloace potrivite. Mai întâi de toate trebuie a scoate Francmasonilor masca, și a arăta cecece sunt în adevăr, trebuie a învăța poporul, prin predici, și chiar prin Epistole Pastorale, făcute spre acest scop, care sunt meșteșugurile unor acest-fel de societăți pentru a-i trage la sine, care este răutatea învățăturilor, și uriciunea faptelor lor. Pre-cum au hotărât mai de multe ori Predecesorii Noștri, nimeni să nu creadă că-i este iertat, de a se înscrie în secta Francmasonilor, dacă religiunea catolică și mântuirea sa îi este atât de scumpă, pe cât ar trebui să-i fie. Să nu înșele pe nimeni onestitatea prefăcută, căci vre-unora li s'ar putea pare, că Francmasonii nu cer nimic, ce s'ar împotrivi fătis religiunii și sfințeniei moravurilor, dar fiindcă scopul și firea sectei sunt de tot rele, este drept să nu fie iertat a se uni cu dânsii sau a-i ajutora în vre-un chip“.

Inalții Prelați uniți și cu toți preoții români de aceeaș confesinune nu pot niçi ignora, nici nesocoti

cuvântul *infallibil*, — pentru că este rostit, „*ex cathedra*“ al Papei Leon XIII.

Așa fiind, întreb respectuos, dar precis: cum se împacă îndatorirea de a urma cuvântul Părintelui suflătesc del a Roma, cu fapta indiscutabilă de a fi promovat din răspun-terii venirea la putere și de a mai

sprijini actualmente guvernul Ma-niu, interesat de francmasoni?

Blajul, din a cărui bibliotecă me-tropolitană am împrumutat traducerea enciclicei *Humanum genus*, are cuvântul.

Și nu poate tăcea, decât în pro-priul său detriment moral.

I. C. CĂTUNEANU

Cârmăciile partidelor politice.

S'au scurs dela „Unirea cea Mare“ — plini de rele — doisprezece ani.

Orice om, cu o minte cât de îngustă, poate vedea că răul a crescut din ce în ce și astăzi în al doisprezecelea an ne găsim la culmea lui. Această stare nu-i decât efectul unei cauze, numai și numai a politicianismului. Această slăbiciune a făcut loc străinilor să lupte pentru destrămarea și nimicirea neamului și statului român. Să privim cu ochi obiectivi: Situația în care ne găsim e mai mult decât îngrijorătoare. De ce ne irosim puterile în frământări lăuntrice!? Ori nu cumva am uitat că suntem înconjurați de dușmani. Atât cel din afară, cât mai mult cel dinăuntru, ne sapă și ne pregătește streangul pentru gătuire. Acești dușmani lăuntrici de cari trebuie să ne desbarăm cât de de curând, pentru ca să ne putem păstra ca neam, sunt Jidanii și deavoleasca lor asociație ocultă, „francmasoneria“.

Acești paraziti, — că Jidanii sunt un element parazitar, corupător și destructibil, este incontestabil, — s'au înmulțit mai cu seamă după rășboiu și se găsesc în număr mare în provinciile alipite. Una din aceste provincii, care suferă de această pecingine împănată cu misiți și samsari, încurajați de oamenii partidelor, speculată de talmudul perciunat, este biata *BASARABIE*, vământul apărut de brațul lui *Stefan*, ajuns feuda lui *Stere*, sub administrația lui *Ziepestein*.

Nici o parte a țării nu suferă mai mult urmările misitismului, speculației politicianiste și nici una nu e suptă până la sânge de lipitorile jidane, ca *Basarabia*.

În voie aici perciunării aplică scârboșul lor talmud diabolic, exploatând populația românească și munca brațelor ei.

Odată cu revoluția bolșevică — operă lor —, odată cu izbucnirea vulcanelor comunist, toată lepra și toată păduchelnita perciunată, a

dat năvală împânzind orașele și satetele codrenilor, aducând cu sine, pe lângă legea lor soioasă și cârlionțată, toată corupția bolșevică, tot ce în Rusia era mai stricat și pervers. Cum au venit, cum s'au bucurat de ospitalitatea, nu atât a Românului cât a partidelor politice, având grijă de ei, ca un tutore de copii minor, — ca în voie să și desfășoare activitatea drăcească a legii lor. Și-au jucat mendrele în pământul „Basarabilor“ așa cum au voit, fără ca un partid politic, din cele perindate la cârmă, să fi luat o cât de mică măsură de stagnare a jafurilor și speculațiilor talmudistice. Ba din contră, cu venirea la „putere“ a fiecărui partid hămesit după „ciolan“, Jidanii au găsit în el un nou protector și mai ca cel trecut.

Acest fapt îl dovedesc trecutele cârmăcii și crescândă înmulțire de jafuri și excrocherii comise de această pecingine hidoasă.

Astăzi mai mult ca oricând, mai mult ca sub orice guvernare de partid politic, Jidanii se lăfăesc și ne beștelesc în casa noastră cum le vine gust și poftă. Aceiași musafiri obraznici, s'au întins la eașcaval, vrând să se facă stăpâni pe orice bun al nostru.

Mănâncă dintr'un blid cu politicianii, cari au în mână banul țării, banul muncitorului câștigat cu atâta osteneală prin munca brațelor pârflite de soare și prin mila „Celui de Sus“.

Mai mult ca orice guvern, național-țărăniștii, „lupii în pielea oilor“, prin fiscalitatea virgilo-madgeară, au ruinat complet gospodăria Românului, aducându-l la săpă de lemn. Anul trecut — în *Basarabia* — când populația gema de foame, național-țărăniștii, prin omul lor de încredere, — jupân *Stere* —, au adus porumb mușcăit despre care bieții oameni spun că „nici caii nu-l mâncau“. Le-a adus grâu, orz de sămănat (la kgram), cu nisip și pământ, pe prețuri ridicole, iar acum le cere să plătească,

mușcăm, ciuperca adusă de Jidanii lui Stere. Le-a dat porumb bun de lepădat și acum le cere și le bate toba să-l plătească, acum când prețurile nu sunt decât o bătaie de joc.

S'au dus boii dracului și nu mai are mult nici stăpânul până să-i urmeze! Cu patru cinci puduri nu poate plăti unul ciupercat de an. Ori o fi făcut acest om de patru cinci ori mai mult ca an. Nu se ține seamă. „Plătește și atâta tot, că de nu — nu știu ce vom face din tine“. Omul vinde ce are, că-i ia straele.

Il vinde — cui? Jidanului, căci el îl poate cumpăra. Il strânge în magaziiile portului Chilia ca mai târziu să-l înapoeze celui dela care l-a cumpărat, pe un preț întreit. Un schimb de boabe, cu șanse bănești, pentru Jidani.

Uniți cu politicianii, Jidanii învârtesc șurubul comerțului de cereale, admirabil, dar atât până se vor vedea stăpâni pe situație, că atunci le fac vânt de petrecanie și lor, acestor becisnici cari servesc ca mijloace în atingerea scopului predicat de talmudul jidovesc.

Bune unelte!!! Și cine oare sunt de vină, că în timpul de față ne găsim în această stare?... nu jidăniții? nu politicianii uniți cu misiții? nu Stere înfrățit cu Zipstein, să stoarcă Basarabia, să amihileze orice bun simț în România de aici? Cine tolerează în funcția „Siguranței generale“ oameni de țeapa lui *Tibacov*, și cine înlocuiește și concediază oamenii cinstiti și muncitori, nu domnii cărmaci?

Ba politicianii au mers mai departe compătîmind această zevzecă rasă: „Săracii, bieții Evrei, de ce n'ar trăi și ei, de ce n'ar avea și ei pământ“ și astăzi usturoiații se văd stăpâni pe pământul strămoșilor noștri, apărat de Români și fradat de ei!!!... Cine le-a dat? Nu partidele politice? dându-le voe să-și ridice și monumente, că s'au jertfit și luptat pentru întregirea neamului?! Ba, mai acum o lună de zile la „Cameră“ a fost interpelat dl Ministru a Școalelor: ce-i cu Școala normală de învățământ jidani, la care întrebare dl Costăchescu a răspuns: să vadă ce se va zice în „consiliul de miniștri“. Jidanii învățătorii!!!... Apoi atât ne mai trebuie să ne ducem pe copcă.

Mă întreb, dacă poate fi vre-o ocară mai mare ca aceasta!! Ce ziceți „domnilor dela putere“, ce stați de plimbat, prin sanatoriile apusului, pe spinarea acestui oropsit popor?

Și-au ridicat „Iuzii“ monumente,

să arate străinilor că s'au luptat? Ei au luptat, sau ne-au trădat?

Blestemați sunt toți acei ce au luat parte și au încuviințat ceremonia lor.

Și cine a îngăduit asemenea rușine, dacă nu guvernul Maniu — Mihalache, cu vederi democratoumanitariste? Ce-ați făcut din această țară?, câmpul de exploatare și răs al străinilor!? N'ați făcut nimic pentru ceice v'au cocoțat sus. Nimic pentru țară, totul pentru voi și Jidani. Ați adus desbinarea în sufletele Românilor, ați adus ruina și ați vărât sărăcia în casa țaranului, ce vă hrănește. Țara v'a dat încrederea și acum le-ați întors spatele. Nimic bun, totul rău. Toate relele, ce pot duce un popor, un stat, spre nimicire, asta ați adus.

Cu dv. s'a dovedit pe deplin că democrația — mai ales la noi — nu-i compatibilă de creație.

Aceasta-i procopseala, cu care ne-a blagoslovit politica partidelor. Astea sunt roadele politicii celor doisprezece ani de cărmăcie a partidelor, astea sunt minciunile demagogilor politici, rezultatele făgăduelilor politicienilor masoni — fericirea fiscală virgilo-madgeară și ploaia de legi puse la dosar și pe lângă altele, și acțiunea de a ni-i sui pe Jidani în cap, de a-i face stăpâni în casa noastră.

Mă întreb și de activitatea infocatului patriot, părinte al Basarabiei, jupân Stere, ce-a făcut pentru țara Voevozilor Moldovei? Ce a făcut alarmistul mușiu-mason-trădător Stere, pentru această provincie?... Ne-a recomandat pe amicul samsar Zipstein ca administrator al feudei sale. Fără ca să lungesc vorba, spun că ne putem dispensa de așa tipuri, ca al simpaticului Zipstein și chiar ca al drăguțului Stere, precum ne putem dispensa — fără a ne pricinui daune și de toți cei ce vor să-l urmeze.

!!! Mă mir, de ce atâta discuție în jurul acestui nume tenfelit al ingrateri și scârboasei persoane ce reprezintă. Imi pare că i se face prea mare cinste! Mă obțin de a-i acorda atâta onoare — spre prestigiul acestei reviste — acestui jupân vecin de celulă cu Lenin „pașă al bolșevismului“. Mă întreb și mă mir cum putem ține în casa noastră acești „terchea-berchea“, ce susțin în parlament interesele comunistilor — Jidanilor — ce ne pregătesc ștreangul.

Acei ce au reacționat la timp, dându-și seama în ce ape ne scăldăm, sunt cei cu organizația L. A. N. C., cu deviza conservatoare de

nații, „Hristos, Regele Națiunea“, dorind „România a Românilor“.

Este timpul să ne desmetim toți cei ce simțim românește și să reacționăm, sprijinind L. A. N. C.

A. S. A.
Învățător
— Basarabia. —

„Asociația Studenților Creștini“ dela Universitatea din Iași.

Comunicat

Rușine ne mai pomenită s'a abătut asupra Țării noastre. Cei ce — pe lângă sutele de mii de morți — au făurit cu jertfă nemăsurată România Mare, cei ce și-au lăsat mâinile și picioarele pe câmpul de onoare, pradă corbilor, cei ce și-au perdut vederea apărând Țara și neamul, au fost crunt loviți de arma românească pe care au purtat-o cu atâta vitejia în fața hoardelor dușmane. A curs sângele martirilor Neamului și ei în neputința lor plâng lacrimi cu sânge pe mormintele eroilor mai fericiți decât ei, cari au scăpat cel puțin, sub pământ de această rușine.

Nu plângeți eroii E săptămâna patimilor! Ați pățimit și păținiți și voi! Dar vine învierea, Sfânta Înviere. Veți învia și voi la o nouă viață, pe care o veți croi tot voi împreună cu noi, studențimea română creștină.

Simțim durerea și rușinea voastră și noi și în sufletele noastre clocotește revolta cea mai puternică și înfierăm acțiunea criminală a celor vinovați, cari v'au prădat drepturile voastre lăsându-vă muritori de foame. Aveți jurământul nostru că suntem alături de voi și că vă vom apăra.

Iar vouă, colegi studenți, ce ați avut fericirea să apărați pe eroii noștri, vă trimitem felicitări frățești. Suntem cu voi și ne mândrim cu acțiunea voastră.

Președinte:
NICU N. PETRASCU.
Secretar general:
ILIE OLTEANU.

Români!

Dacă voiți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice, citiți

„Buletinul
„ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9 — BUCUREȘTI.

Pericolul francmasoneriei în România-Mare

După opt ani de activitate în cadrul ideii naționale, U. N. S. C. R. constată astăzi că orice încercare de regenerare morală a societății noastre, se izbește de zidul puternic al asociațiilor secrete francmasonice, care conduc din umbră întreaga viață politică.

Într'adevăr, francmasoneria, solidară cu toți dușmanii neamului românesc și ai omenirii întregi, sapă adânc la temelii organizației noastre de stat, în scopul precis de a distruge barierele naturale ale națiunilor, și a întrona pe ruinele acestora un imperialism, pe care faptele ni-l arată de esență *pur iudaică*. Acest scop este astăzi cu prisosință dovedit, grație revoluțiilor cari au sgușuit lumea întreagă, în urma războiului celui mare și au condus la prăbușire cele mai puternice monarhii, revoluții pregătite și conduse de forțele oculte ale francmasoneriei.

Fără o reacție puternică din partea noastră nu va întârzia ceasul când statul nostru va avea aceeași soartă.

Prin filosofia ei, francmasoneria, luptă împotriva principiului care a menținut unitatea noastră pe acest pământ mii de ani, cu toată vitregia vremurilor, și care constituie piatra de bază a întregii civilizații actuale, împotriva creștinismului.

Prin falsa sa democrație, prin falsa interpretare a ideii de libertate, conduce la politicianismul parazitar și neputincios, una din cele mai mari piedici în dezvoltarea normală a statului.

Prin umanitarismul și internaționalismul său tinde la distrugerea sentimentului național și anarhia socială.

Prin pacifismul și antimilitarismul său tinde la distrugerea puterii statului, reprezentată prin armată.

Prin ura formidabilă ce o animă împotriva regilor, prin republicanismul și revoluționismul său, tinde la răsturnarea Monarhiei noastre la distrugerea întregului patrimoniu de tradiții care solidarizează toate generațiile trecute într'un tot organic constituind caracterul nostru etnic.

Prin captarea și aservirea tuturor celor cari conduc partidele politice, dă o falsă îndrumare dezvoltării statului, conducându-l la

decadență.

Prin pătrunderea ei între funcționari, în magistratură și armată, conduce la distrugerea autorității și independenței statului, substituind ierarhiei acestuia o ierarhie ocultă, sub ordinele și influența directă a francmasoneriei internaționale, fără patrie și fără Dumnezeu.

În urma perchezității, operată de către studenți; la sediul Lojii „Marele Orient” dela București, dovedea a fost făcută deplin, că toate societățile masonice din România, create din ordinul Lojelor din Rusia dela 1919, New-York, sau „Marele Orient” francez, sunt sub dependența lor și primesc în prezent ordine dela Paris, Geneva, New-York, Budapesta, Berlin, sau Moscova și fac spionaj în folosul acestor centre.

În lumina acestor adevăruri, îndeajuns dovedite, U. N. S. C. R., hotărâtă să lupte până la completa desființare a fr.: mas.:, semnalează întregului popor românesc pericolul ce ne amenință și cere guvernanților să ia măsuri cu un ceas mai devreme.

Întru nimic nu-și poate găsi justificarea existenței tănuite, sau secretul lucrărilor unei societăți, într'o țară liberă, sub un regim de libertate.

În interesul acestei libertăți, se impune desființarea societăților

secrete. A admite lojelor masonice privilegiul de a se sustrage controlului public, de-a întinde asupra țării întregi o rețea nevăzută, în care sunt prinse toate organele vitale ale statului, de a se substitui autorității acestuia, constituie cel mai monstruos atentat la libertatea și la suveranitatea statului.

Pentru garantarea libertății, și nu ca o restricție a ei, guvernul este dator să oblige societățile francmasonice să lucreze la lumina zilei, dacă scopul lor nu este în contradicție cu legile țării; să impună publicitatea ședințelor, controlul efectiv al statului asupra lucrărilor, listelor de membri, statute și regulamente.

Pentru garantarea independenței și suveranității statului guvernul e dator să interzică tuturor aceluia cari dețin o parte din această suveranitate, magistrați, funcționari, militari, etc., de a fi membri ai societăților francmasonice, înlăturând astfel influența nefastă asupra conducerii statului, a unor puteri străine, cu scopuri tănuite.

În caz când acest strigăt de alarmă nu va avea, acolo unde trebuie, ecoul dorit, studentimea română creștină va ști să găsească mijloacele necesare pentru a extirpa acest rău, care pune în primejdie existența statului Român, național și creștin.

A. TÂNTĂREANU,

Delegat al Comitetului Executiv al U. N. S. C. R. cu studiu
PROBLEMEI FRANCMASONICE
— București. —

Aspecte cooperatiste.

Sărbătorirea unei recolte culese de pe ogorul cooperăției ardelenă

Duminică, 6 Aprilie a. c. s'au ținut într'o atmosferă înălțătoare adunările generale pentru aprobarea bilanțului 1929 ale cooperativei de producție și consum „Bologana” și băncii populare „Grădiștea”, ambele din comuna Bologa, județul Cluj.

Inființată la 10 Iulie 1921 de 51 societari, cu un capital vărsat de 45.040.—, la finele anului 1929 cooperativa avea 214 societari cu un capital vărsat, fonduri de rezervă, opere sociale, construcții și amortizări în valoare de 733.062.50 Lei, precum și un beneficiu nett de 41.922.50 Lei, după ce în cursul anilor trecuți a contribuit în cea mai mare parte la construcția unei

biserici în întregime din granit și nicică în felul ei, începând în cursul anului trecut și construcția unui frumos imobil propriu.

În timpul activității ei, până la finele anului 1929, a aprovizionat în cele mai avantajoase condițiuni, pe săteni, cu mărfuri și cereale ce valorau pe preț de cost 5.463.623.— Lei, iar producția valorizată a celor 5 cariere de granit, a căror exploatare s'a început în primăvara anului 1923, valora la finele anului trecut 15.083.560.— Lei.

Dintr'o comună săracăcioasă de munte, cu locuitori adevărați sclavi la întreprinderea străină pentru exploatarea pietrii din comuna Păieni, aspectul ei de astăzi arată

bunăstarea locuitorilor prin temeinicia gospodărilor și frumusețea vitelor, toate obținute prin organizarea și canalizarea vieții economice și culturale prin cooperatie.

Plantații de pomi fructiferi, salcâmi americani, duzi și molizi împărțiți locuitorilor, de cooperativă, astupă râpile muntoase și asigură locuitorilor noi surse de venituri prin pomicultură, apicultură, sericultură, etc.

Stărpiturile de vite mari și mici de odinioară au dispărut și astăzi îți mai mare dragul să te uiți la vitele de rassă Simenthal, Pintzgau, etc., rezultate din animalele de reproducție aduse de cooperativă.

O impresie plăcută îți face de asemenea atelierul de covoare și scoarțe românești, în care lucrează iarna, fetele și femeile din sat.

În carierele de granit ale cooperativei lucrează locuitorii din 12 sate și întreaga viață economică din regiune se scurge prin cooperativă.

Mulți dintre foștii ei societari s'au colonizat în partea nordică a Ardealului, creindu-și gospodări frumoase, grație veniturilor realizate prin munca prestată la cooperativă.

Temporalele exploatare forestiere au asigurat de asemenea existența multor săteni și numai insuficiența capitalului și ignorarea din partea Băncii Centrale Cooperative, contribuie la renunțarea organizării secției forestiere.

Înființarea unei secții de lăptărie, mai ales acum după îmbunătățirea rasei vitelor, este un vechiu desiderat al locuitorilor din această regiune și ea va lua ființă imediat ce se va putea asigura un deosebit avantaj.

Față de-atâtea lucruri frumoase care-ți umple inima de bucurie, mai ales când ești Român, obișnuita indolență și rea credință a autorităților n'au lipsit nici aici, căci de ani de zile cooperativa se sbate pentru a obține un contract direct cu municipiul București pentru a-l aproviziona cu pavele de granit pe care municipiul și le procură tot dela cooperativă, însă prin intermediul unui *samsar* din București care speculează cooperativa cum îi place.

Banca Centrală Cooperativă ar trebui de asemenea să nu-și uite scopul pentru care a fost înființată și să ajută cu mai multă dărnicie această veche cooperativă, cu cheazășia unui trecut glorios.

În fața atâtor piedeci ce-i frustează progresul ei, brăvii cioplitori Mōti, nu disperă și asidua lor ac-

tivitate continuă, în speranța unor timpuri mai bune și venirea unui regim cu un suflet mai mult înțelegător față de interesele românești.

Banca populară „Grădiștea“ înființată la 2 Martie 1924, de 55 societari, avea la 31 Decembrie 1929, un număr de 147 societari, cu un capital vărsat, fonduri de rezervă, opere sociale, construcții și amortizări în valoare de Lei 283.273.—, precum și un beneficiu net de Lei 27.777.—, iar împrumuturile acordate pentru scopuri productive sătenilor, bisericii și cooperativei se ridicau la Lei 1.410.988.

Ea și-a ajuns și-și continuă chemarea prin scăderea dobânzilor și ajutorarea sătenilor la înjghebarea și consolidarea gospodăriilor lor.

Dacă bazele și organizarea cooperativei în această regiune s'au pus de dl. *Ion L. Potra* sprijinit și îndrumat de aproape de dl. inspector *Ilie S. Codreanu*, în ridicarea băncii populare a contribuit mult și sprijinul d-lui *Ion Modrigan*, directorul federalei „Zorile“ din Luduș-Turda, prin creditele acordate la timp.

Dintre vorbitori, am remarcat frumoasele și româneștile dări de

seamă a d-lui *Ion L. Potra*, președintele ambelor instituții, care, în cuvinte bine simțite, a arătat nevoile cu care a luptat, relevând izolarea sa prin lipsa îndrumătorului de altădată, dl. inspector *Ilie S. Codreanu*, mutat în regiunea Brașovului.

Mișcat de sentimentele exprimate de vorbitor și aplauzele societărilor, a vorbit dl. inspector *Ilie S. Codreanu*, care a mulțumit asistenței pentru dragostea arătată de societari în orice ocazie și, după ce a făcut câteva observații asupra activității și bilanțurilor instituțiilor cooperative, ca un adevărat părinte sufletească, a încurajat pe săteni în lupta vieții cooperatiste, prin îndemnuri și sfaturi, mai aproape de viața practică, asigurându-i că oriunde „*interesele servicului*“ îl vor duce, nici când nu va uita pe vrednicii Bologani lângă care va fi gata întotdeauna pentru a pune umărul la ridicarea instituțiilor lor cooperative.

Spre înserate s'au terminat aceste înălțătoare adunări generale, iar oaspeții străini au plecat cu trenul în uralele voioșilor cooperatori.

ASISTENT — CLUJ.

Intre presă și editură

Se știe că Jidanii stăpânesc în lume o armă destul de puternică, presa, cu ajutorul căreia își creiază o opinie favorabilă scopurilor diabolice pe care Sanhedrinul jidovesc adesea le dictează. Dar pe lângă ocupațiunea de ziarist, scrib al condeiului, s'a adoptat foarte bine metoda parazită, jidovesc, și aceea de editor.

Ca editori, Jidanii nu fac altceva, decât să scoată pe piața mondială, tot felul de cărți și broșuri, a căror conținut să fie în concordanță cu prescripțiile talmudului. Mă voi ocupa în acest articol în deosebi de rolul nefast pe care îl joacă în cultura masselor românești editura jidovească IG. HERTZ din București.

Iată cum procedează această editură pentru a-și răspândi marfa sa plină de germeni distructivi specifici neamului jidovesc. Zilnic mașinile acestei edituri, care devin din ce în ce mai numeroase, fapt care denotă că afacerile merg bine: împânzesc Capitala, ajungând adesea până și în colțurile cele mai obscure ale mahalalelor Bucureștene, ducând cu ele, sutele și miile de fascicule de romane, pline de otrava căhalului jidovesc.

Acesta este hrana sufletească pe care le-o procură fiii lui Iuda, bieteii populațiunii nevoiașe din Capitala României Mari, care se vede nevoită a inhala zilnic otrava jidovească, lăsându-și adesea bucașica dela gură pentru a fi la curent cu numărul corespunzător de fascicolă.

Se pune întrebarea, câte biblioteci populare are Capitala? Și se va răspunde: Nici una. Acesta este tristul adevăr. Și ne doare inima când ne gândim, că se găsesc fonduri pentru ori și ce, numai pentru hrana sufletească a poporului, nu!

Atât presa cât și editura semită, lucrează de acord la distrugerea moralului populațiunii creștine, susținându-se reciproc în lupta ireductibilă dusă contra popoarelor creștine spre a le perverti moralul sub ori ce formă.

Remediul deci și în această latură a apărării naționale, nu va putea veni dela partidele politice a căror conducători sunt vânduți Jidaniilor, ci dela acea organizație, care își are scris pe frontispiciul ei: Hristos, Regele, Națiune: România a Românilor.

M. PARĂSCHIVESCU

— București. —

Apel către Români.

Frați creștini.

Marele Român și patriot, profesorul universitar A. C. CUZA, a acceptat să candideze pentru locul de deputat de Roman. Cînstea, ce i se face acestui județ atât de oropsit și atât de slab reprezentat în sfatul țării, este mai presus de orice. De acum, vom avea în parlament *omul*; care pe lângă păsurile și nevoile județului, va spune în parlamentul României întregite, durerile și nevoile întregului neam.

Cu mintea lui luminată, cu talentul lui oratoric, cu simțul omului politic și cu durerea de apostol al României, glasul lui va răsună puternic și demn (auzit dela un capăt, la altul al țării), trezind conștiința națională atât de adormită, în parlamentul unde zilnic se aude urletul sinistru al Jidanilor Rozenberg, Pistiner, Straucher, Mayer Ebner, Nimerohwer, Zipstein etc., etc. (compatrioții fostului dictator al Rusiei „Leiba Trotschi“.)

PROFESORUL A. C. CUZA, de 40 de ani stă neclintit, ca o stâncă de granit, în mijlocul oceanului bătută mereu de furtuni, fără a-l putea mișca ceva sau cîmeva. Este omul dintr'o bucată, care s'a sacrificat pentru neamul românesc, disprețuind talerei de argintai Judei sau măririle ce i se ofereau, punând patria mai presus de orice. În orice ocazii și ori cînd a arătat, a demonstrat, a prevăzut pericolul cel mare, ce amenință însăși existența neamului românesc . . . „*Jidani*“.

Prevederile lui din nenorocire s'au realizat. *Jidovii cu ajutorul politicianilor din diferite partide au pus stăpînire pe tot ceace este românesc, aducînd țara în halul de mizerie și sărăcie în care se găsește.*

Astăzi aflînd de ilustra sa candidatură și pentru a fi pe placul *jupânilor*, partidele, *liberal* (deși retras din parlament) și *național-tărănesc*, au pus câte 4 candidaturi, făcînd tot ceace le va fi posibil, pentru ca d-l A. C. CUZA să nu poată pătrunde în parlament.

FRAȚI ROMÂNI! Neamul românesc, a suferit fel de fel de năvăliri dușmane, și le-a înfrînt, dar nici un popor n'a fost mai viclean, mai ticălos, mai neomenos,

mai periculos ca Jidanul. Acesta caută să distrugă (nu cu armele), cu ajutorul aurului, tot ce are o nație mai scump, mai bun: *religie, familie, obiceiuri, onoare suflete, dragoste și patrie, întroducînd ura, minciuna, desfrăul, nepăsarea, anarhia, comunismul (Vezi Rusia).*

Iată, ce ne așteaptă mergînd cu partidele, cari au făcut cărdășie cu ei. *Români treziți-vă pînă nu e târziu. Ridicați-vă vălul de pe ochi. Dacă țineți cu adevărat la această țară unde v'ați născut și*

crescut, plămădită cu sîngele a milioanelor de înaintași, dacă vă mai sunt dragi cu adevărat copilașii voștri și dacă vreți să se mai închine bisericii lui Cristos, atunci (fiți alături de acel ce vă arată pericolul și scăparea), veniți cu toții sub drapelul ridicat de marele apostol al României, de patriotul A. C. CUZA, cu deviza „ROMÂNIA ROMÂNILOR“.

Alexandru I. Cuza ne-a scăpat țara de robie și bici, Alex. C. Cuza vă va scăpa țara de robia jidovească.

În ziua de 4 Mai 1920 puneți stampila pe lista No. 1, cu semnul — (drum drept), că și gândurile noastre drepte, pentru a-l trimite pe D-l A. C. CUZA în parlament LA DATORIE.

L. A. N. C. Jud. Roman

Sete spirituală . . .

— În chestia capelei la universitatea din Cluj —

Este vie încă în memoria noastră data tinerii congresului general studentesc dela începutul acestui an școlar la Craiova, unde s'au discutat probleme ce privesc de aproape viața studențimei universitare și unde ca încoronare a tuturor, s'a discutat mai la urmă înființarea capelelor studentești pe lângă universități.

Dacă toate celelalte probleme discutate cu atîta seriozitate au o importanță destul de mare pentru studenți, desigur aceasta în sine singură le întrece pe toate. Căci dacă ne întrebăm ce motive i-au îndemnat să se ocupe și de aceasta problemă, apoi răspunsul îl putem găsi foarte repede și foarte ușor: *e setea spirituală.*

Este fapt incontestabil că, în sufletul lor studenții cari au pus această problemă în discuție la acel congres, au simțit o sete spirituală, un dor de a trăi o viață cu drept cuvînt adevărată. S'au săturat de viața prea modernă care conducîndu-i pe cărările ei largi și plăcute, n'a putut să-i mulțumească decât trupește — și așa numai temporal —, nici decum însă sufletește. Sufletul spiritual așteaptă o altă hrană decât corpul material, căci este superior acestuia. Și cine altul îi va putea-o da mulțumindu-l, decât acela ce i-a și însuflat omului, adică Dumnezeu.

În nemărginita Sa bunătate, Dumnezeu ne dă tuturor ajutorul

Său, numai un lucru e de lipsă să i-L cerem, împreunînd mîinile, plecînd genunchii și înălțînd sufletul către cer, rugîndu-ne. Nici cînd mai bine decât în zilele noastre cuvintele sfinte... „*ne'ncetat să vă rugați, și așa veți dobîndi viața de veci...*“, nu au pătruns inimile studenților. Ei au simțit nevoia rugăciunii, a convorbirei cu Dumnezeu. Nimic nu e mai plăcut decât acest lucru, adică a sta de vorbă cu Stăpînul tău, a sta de vorbă cu acela căruia-ți datorești existența, cerîndu-I ajutorul, oa să-ți ajute a pași pe altă cale decât cea a pierzaniei, ce poate s'o ofere fără mare greutate veacul nostru așa zis „al luminei“.

Și ce serviciu mai mare s'ar putea face azi studențimei creștine române din Cluj, decât dîndu-i posibilitatea să se roage în un locaș a lui Dumnezeu, în o biserică, în o biserică studentească. Cît de înălțător ar fi ca studentul creștin român dimineața înainte de începutul cursurilor să treacă prin biserică unde concentrat în sine, timp de câteva minute, să-și îndrepte primul gând al său către Dumnezeu, mulțumindu-I pentru ocrotirea din noaptea trecută și astfel în numele Lui să înceapă ziua înțărît sufletește, cu gândul la reușită. Tot astfel ce mulțumit s'ar simți un student în urma unui examen reușit, intrînd din nou în biserică și mulțumind lui Dumne-

zeu, pentru ajutorul ce a primit dela El.

Iată deci, date fiind toate aceste considerații de ordin intern, sufletec, se vede trebuința neapărată a unui atare locaș.

Studentii dela București, respectând hotărârea congresului dela Craiova, au cerut celor în drept să le dea posibilitatea să se închine în biserica lor. Cererea lor a fost primită cu bucurie, iar biserica Sf. Anton, din Piața de flori, azi e biserică studentească, pe când aici la noi, în capitala Ardealului, nu vedem încă până azi traducerea în faptă a hotărârei adusă la Craiova.

Menționez cu deosebită satisfacție, că s'a discutat în cercuri mai restrânse, însă durerea nu s'a dat cuvenita importanță din partea conducătorilor studenției. Cei care au început a se interesa au fost studenții dela Academia teologică ortodoxă română. Indată după Crăciun, în No. 2 și 3 al revistei eparhiale „Renașterea” au scris 2 articole referitor la „*problema capelei universitare*”. Au cerut autorii acelor articole, — și cu drept cuvânt — ca greșala săvârșită de statul român la data preluării Universității — când biserica din corpul ei n'a fost preluată — să se repare acum, luându-se această biserică și să fie dată studenției, căci azi e ilegal proprietatea cultului romano-catolic maghiar. Că este ilegal în proprietatea cultului amintit, reiese din următoarele ce rețin din articolul *Dureri neuitate* (în No. 3 al respect. reviste) semnat de d-l Ion Bunea: ...c) *In sprijinul nostru vorbește și un argument de natură istorică: Biserica universității a fost zidită dela început ca o parte integrantă a Universității. Universitatea a fost înființată de stat și dată în mâna Iezuiților. Mijloacele de clădire au fost adunate de Iezuiți, însă acesta era un privilegiu acordat lor pentru serviciile pe cari le aduceau, scutind statul de jertfele prea mari. Chiar locul unde se află clădirea, e cumpărat de erariu cu 15.000 fl.*

d) *Privită sub raportul stării fonciare, situația este următoarea; Ungurii, conform scopului pe care-l urmăresc, falsifică situația bisericii Universității. La 1868 se introduc în Transilvania cărțile funduare. Terenul pe care e zidită Universitatea, e pus pe numele Statului maghiar, iar biserica Universității pe al „Fondului de studii rom. cat. regnicolar”. La 1875, terenul Universității e pus pe numele „Fondului de studii rom. cat. ar-*

delean”, dar după câțva timp e transcris tot pe numele Statului. La 1818, printr-o simplă petiție nemotivată, un oarecare jude, apro-bă legal transcrierea bisericii Universității pe numele „Fondului de studii” al statusului rom. cat. ardelean”, și așa a rămas până azi, Reese de aici, că posesorul terenului de sub cele două clădiri a fost „Fondul de studii”, și nu putea fi pus în posesia Statusului catolic, care nefiind persoană morală, n'avea dreptul la astfel de transacții . . .”

Din acestea se poate vedea, că cererea acestui grup de studenți e destul de întemeiată. Au adus chestia în discuție, însă nimeni nu s'a sesizat. Conducătorii din loc, profesorii — cei mai mulți aței — nu simt lipsa lui Dumnezeu până aproape de moarte, iar în atari chestiuni se poate ști, că nici actualii deținători vremelnici ai puterii de stat, sunt cu mult mai sus, decât a se coborî să se ocupe cu astfel de probleme cari privesc tocmai studenția. Dar dacă aceștia nu simt nevoia coborârii lor să soluționeze chestiunea îndreptând greșala făcută în trecutul nu prea îndepărtat, redând astfel Universității biserica din corpul acesteia, atunci profesorii conștiinți, adevărații părinți și conducători spiritali să nu întârzie. Insetatul așteaptă băutura, însă nu din peatră seacă...

Să nu întârzie, căci acum e timpul prielnic. Dacă există o desorientare în viața studentească, — alimentată chiar de unii conducători, cari au datoria să formeze pătura intelectuală de mâine, dar care sunt adepți ai diferitelor concepții științifice, indiferenți religioși, ori chiar aței, cum la cererea unei bune părți, de a păși pe calea cea adevărată indicată de evanghelia lui Hristos, să li se dea barca de scăpare, salvându-le astfel sufletele din marea păcatelor.

După ultimele știri, culese din ziare, suntem informați în mod precis, că se vor face în acest an mari serbări la Universitate, cu prilejul împlinirii a zece ani la preluarea ei de către statul român. Pentru acest scop s'au dat mulți bani. Să nu se uite însă, că petrecerile și serbările trec, sunt doar pentru un moment numai, pe când lipsurile și glasurile rămân, iar urmarea va fi că atunci, desorientarea va crește.

E ceasul al unsprezecelea. Dacă nu se va îndeplini acest desiderat până la data ținerii acelor serbări, cel puțin să nu treacă acestea și

chestiunea înființării capelei în Universitate să fie iarăși neglijată.

Chestiunea e deschisă. Cei binevoitori cari să se intereseze mai deaproape de pașii „*elitei noastre intelectuale*” — cum adesea sunt numiți studenții —, și privesc serios în viitor, având și grija zilei de mâine, să ia cuvântul...

IOAN I. BUIU
student creștin Cluj.

Comunismul și Studenția Română Creștină

Moțiune

Studenția română creștină dela Universitatea din Iași, întrunită în ziua de 30 Martie 1930 în fața palatului Universității, alarmată de primejdia mereu crescândă a comunismului, ce de astădată încearcă să-și croiască drum și printre tineretul universitar, socotește de a să datorie să reacționeze cu toată energia, întru stăvilirea acestei detestabile acțiuni.

În aceste clipe când inconștienții și derbedeii mercenari ai ideilor subversive internaționale, dau asalt cu forțe din ce în ce mai mari la subminarea existenței statului nostru, studenția se ridică hotărâtă în calea lor și:

1.) Cere imediate și radicale măsuri pentru stărpirea din rădăcina a comunismului, îndreptat contra dinastiei, statului român și națiunii;

2.) Infierează cu toată puterea și indignarea atitudinea condamnată a tuturor partidelor politice ce direct sau indirect tolerează desfășurarea bolii jidano-comuniste;

3.) Declară osândiți din punct de vedere moral pe toți cei ce, conștient sau inconștient, dau mână de ajutor agenților sovietelor;

4.) Va pune la stălpul infamiei și va trata drept trădători pe toți cei ce — indiferent de naționalitate — sunt în slujba comunismului;

5.) Cere imediata eliminare a tuturor comuniștilor ce au parvenit la conducerea orașelor și imediata disolvare a consiliilor comunale în care s'au introdus comuniști;

6.) Cere imediata eliminare din toate Universitățile din Tară, precum și interzicerea de-a practica vre-o profesiune, a tuturor studenților dovediți a fi comuniști;

7.) Solidară cu acțiunea U. N. S. C. R. își va face datoria apărând prin toate mijloacele, oricând și în fața oricui, viața Nației Românești și va lupta cu jertfire de sine pentru realizarea idealului: o Românie națională, o Românie românească.

Drumul cel nou

Blocul românesc a trimis în consiliul comunal al Clujului zece membri!

Aceasta, însă, nu înseamnă, că s'a terminat. De aici înainte este partea cea mai grea. Elementul românesc din Cluj până-acum nu s'a gândit să formeze un *tot politic, economic, social* etc. Este un deziderat, capitala Ardealului trebuie să devie românească. În acest caz trebuie să ne punem pe lucru, trebuie să ne organizăm, dacă aceasta s'a neglijat până acum. Acest deziderat și această inițiativă nu înseamnă o provocare la adresa minorităților băstinașe. Și minoritatea își are dreptul ei la viață, dar cu atât mai mult noi, cari suntem stăpânii acestei țări. Trebuie să recunoaștem, că minoritățile existente în Cluj sunt bine organizate, noi cari avem puterea în acest stat ar trebui să fim și mai bine organizați decât ele.

Aci trebuie să dispară deosebirea meschină de partid, aci trebuie să tindem la ocuparea a cât mai mult teren, ca în viitoare alegeri să nu mai cuteze nimeni să creadă că avem lipsă de pacturi rușinoase.

Care ar fi metoda, ce în mod imperios se impune? Blocul românesc are zece reprezentanți la conducerea treburilor publice. Acești zece sunt trimiși din sânul unui comitet compus *ad hoc*; acest comitet se poate remania, să se formeze un comitet solid de patruzeci de membri, care va primi raportul celor zece și le va da instrucțiuni. Comitetul ce se va definitiva va forma birourile necesare organizării, se va întruni după instrucțiile unui regulament, care trebuie hotărât, va conduce un plen deocamdată de 600 inși, cari au luat parte efectivă la asigurarea rezultatului obținut în alegeri. De activitatea depusă cu toții vor da raportul în fața unei adunări generale, care se poate întruni și de aci înainte la statuia lui Matia.

Să nu ne închipuim, că activitatea se va rezuma numai la înregistrarea votanților pentru viitor și eventual la simple conferințe. Doamne păzește. Trebuie să găsim toate metodele de a aduna într'un grup politic, social, economic etc. pe toți locuitorii români ai Clujului, să înlesnim penetrațiunea elementului românesc în acest oraș, în așa fel ca să formeze o clasă nu proletară, ci bine situată, bine întărită. Să înlesnim pătrunderea elementului românesc dela periferie la centru. Pentru acest lucru

trebuie să-și dea seama toți intelectualii, că avem lipsă de o muncă sinceră, singure care poate duce la un bun rezultat.

Metode sunt nenumărate și nu ne gândim la metode ilegale. Să amintim în treacăt numai unele lacune strigătoare la cer. Până mai anii trecuți nu exista la Cluj nici-un cerealist român, când ne dăm seama, că jumătatea acestui județ este câmpia producătoare de mult grâu. Abia de curând avem o moară românească. Moara susține și pe brutari, așa că în anii trecuți, când un brutar român mi-a cerut concursul să ajungă furnizorul unui

mare cămin studentesc, la care furniza *Grün Lázár*, un Jidan, după câteva zile m'a rugat să nu intervine, căci tot acel *Grün Lázár* nu-i mai dă făină. Sunt foarte mulți intermediari în special la articolele alimentare, pe cari i-am putea scoate din circulație mai ales, că nu fac parte din minoritatea băstinașă, sunt veniți din cele mai obscure plaiuri balițiane, încât nu se pot supăra, că-i dăm la o parte dela blidul nostru.

Vrem ca tot Românul să-și facă datoria și pentru amatori de glorie deghizate vom avea sancțiuni.

Inchin, frați Români, cu Dumnezeu înainte!

Dr. L. ISAICU.

Constituirea „Uniunii Naționale a funcționarilor comerciali creștini din România“

Marti 25 Martie a. c. s'a constituit „*Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România*“, în Str. Siret 24 București.

În urma celor petrecute la societatea funcționarilor comerciali, cu ocazia actualelor alegeri comunale, când conducătorii societății au găsit cu cale să bage societatea în luptele politice un grup de funcționari comerciali creștini au hotărât constituirea unei noi organizațiuni: „*Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România*“.

În adevăr societatea funcționarilor comerciali, a făcut din societate un focar de comunism, socialism și lupism, numai pentru ce a fost creată nu.

Această nouă organizație intitulată „*Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România*“, are de scop lupta pentru o soartă mai omenoasă și ridicarea funcționarilor comerciali creștini.

După constituire, s'a redactat următorul Proces-Verbal:

PROCES-VERBAL

Astăzi 23 Martie 1930.

Noi, următorii funcționari comerciali din București, am hotărât, în unanimitate, înființarea organizației „Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România“.

Declarăm că intrăm membrii în sus zisa societate în perfectă cunoștință a idealului pentru care luptă, neconstrânși de nimeni, fără interes personal, ci numai cu dorul de a lupta pentru mântuirea neamu-

lui nostru românesc și pentru o soartă mai omenoasă a funcționarilor comerciali creștini din România.

Drept cheazășie că vom fi supuși și credincioși slujitori ai U. N. F. C. C. D. R. depunem următorul jurământ:

„Jur că voi păstra și voi apăra legea creștinească“.

„Jur credință M. S. Regelui Mihai I. și Inaltei Regente“.

„Jur credință drapelului U. N. F. C. C. D. R. cu semnul „crucea“.

„Așa să-mi ajute Dumnezeu, Amin“.

Deodată cu constituirea suszisei organizațiuni, subsemnații alegem următorul comitet de direcțiune al organizației Uniunii:

*Președinte activ: Florea Cazan.
Vicepreședinte: A. Sibicanu și Y. Udrescu.*

Secretar general: Nicolae Popazu.

Casier: I. Udrescu.

Bibliotecar: M. Popa.

Secretar de ședințe: A. Șerbănescu.

Membrii în comitet: M. Mihailoșan, A. Ionescu.

Condițiunile de înscriere în această „*Uniune Națională a funcționarilor comerciali creștini din România*“, sunt următoarele:

1.) Nu pot să facă parte decât funcționari comerciali creștini neînșcriși vreun partid politic.

2.) Nu pot să facă parte funcționari comerciali care au cazier la poliție.

3.) Deasemenea nu se pot înscrie cei cari sunt înșcriși în societăți înșcriși în vreun partid politic.

actualului fel de guvernământ.

4.) Nu pot să se mai înscrie nici cei cari sunt înscriși în Liga Vlad Tepeș, această ligă fiind o uneltire jidovească.

Organizațiunii de ale Uniunii se pot face în toată țara. Aceste organizații sunt în legătură directă cu centrul, prin președintele lor, care e obligat a trimite lunar centrului, rapoarte despre meșsul or-

ganizației.

Totdeauna aceste organizații nu se pot forma cu oameni de partide politice, decât numai îndeplinind aceleași condițiuni de înscriere în „Uniunea centrală“ arătate mai sus.

COMITETUL „UNIUNII NAȚIONALE A FUNCȚIONARILOR COMERCIALI CREȘTINI DIN ROMÂNIA“.

L. A. N. C. candidează și la Soroca.

Am arătat că în alegeri parțiale pentru Cameră L. A. N. C. a depus listă la Roman. După informațiile ce avem, L. A. N. C. a depus listă și la Soroca (Basarabia), unde însuși ziarul „Universul“ observă, că „lupta se îndreaptă în special asupra dlui A. C. Cuza, care se bucură de un puternic curent“.

Propaganda guvernului contra L. A. N. C. și temerea partidelor din opoziție, este evidentă. Guvernul caută toate mijloacele pentru a opri orice mișcare a luptătorilor naționaliști-creștini și este sprijinit de gazetele jidovești, cari iată ce mint în legătură cu propaganda L. A. N. C.: („Dimineața“).

„Chișinău. Agitații antisemite. — Agitatorul antisemit NOVITCHI din Bălți, însoțit de câțiva cuziști, s'au dus în satul ZGURITA și au îndemnat pe locuitori să alunge pe Evrei din sat și să le ia averile. Sătenii au refuzat să asculte pe agitatori și la un moment dat au încercat să-i ia la bătaie. Novitchi și oamenii săi au fost nevoiți să părăsească comuna“.

Comparați acum frați creștini aceste ce scriu Jidanii, în ziarle lor, cu cele scrise mai jos de unul ce a fost alături de Dl. Novitchi:

„In ziua de Duminecă 30 Martie 1930 Dl. prof. Petru Stati, Dl. V. Novitchi ofițer în rezervă, Dl. Raul Lucrețeanu student, toți din orașul Bălți, împreună cu inv. I. Leppa din Soroca, au vizitat două sate din județul Soroca: Zgura și Șuri.“

S'au prezentat mai întâiu în satul Zgura, un sat așezat în marginea unei colonii jidovești, unde, la casa unui gospodar bătrân, — Ion Guțu — s'au adunat toți locuitorii satului.

Dl. I Leppa, a rugat pe săteni să asculte cu băgare de seamă pe cei veniți în mijlocul lor. A luat cuvântul Dl. prof. Petru Stati, arătând sătenilor rostul nostru al naționaliștilor-creștini și câtă deosebire este dela partidele politice până la noi L. A. N. C., încheind cu cu-

vinte înălțătoare și pline de stimă față de Dl. A. C. Cuza, care a fost viu aplaudat.

Dl. V. Novitchi ofițer în rezervă și invalid de războiu, a scos în evidență pericolul evreesc și a arătat programul L. A. N. C.

A mai vorbit și Dl. Raul Lucrețeanu — student — spunându-le la oameni să nu se înfricoșeze de amenințările Jidanilor și nici de minciunile acelor care sunt plătiți de Jidovi, îndemnându-i pe săteni să lupte pentru apărarea neamului și a bisericii.

Terminându-se și cu alcătuirea comitetelor (și în satul Nicorești), au pornit spre Șuri, iar multimea toată câtă era acolo, i-a petrecut o distanță de 3 klm prin târgul jidovesc Zgurița, unde Jidanii au amenințat cu bătaie, huiduind și aruncând cu pietre și cu pământ, crezând că Românii vor începe vr'un scandal, ca să aibă ce scria presa jidovească despre cuziști. La Șuri, deși era noapte oamenii au așteptat cu cea mai mare nerăbdare. Toți cei de față au găsit de cuviință că cele spuse sunt bune și că trebuie de urmat calea aceasta“.

Acesta este adevărul în legătură cu cele dela Zgurița.

În legătură cu depunerea listei noastre iacă ce scrie „Universul“

„In seara de 17 Aprilie erau adunați la săteanul Vasile A. Vasiloaei din Șuri vreo 30 de țărani care așteptau sosirea delegatului cuzist din Bălți, dl Novitchi, cu care să plece, noaptea, la Soroca pentru depunerea listei d-lui Cuza. Pentru a împiedeca plecarea, la orele 10 și jumătate noaptea, vine jandarmul Mertișaru cu agentul fiscal Donighevici să împlinească de bir pe locuitorul A. Vasiloaei. După ce au alungat oamenii, izbindu-i și injurându-i, au început să devasteze casa. A desbrăcat până și pe femeia lui A. Vasiloaei de haine, luându-i-le. Cum pe masă, ce'n preajma sărbătorilor, erau toate blidele, agentul fiscal le-a trântit

jos, sfărâmându-le. De asemenea au trântit jos icoana, sfărâmând-o. Au scos și ușa din tâțani s'o ia în contul birului. Un act de-o așa brutalitate încă nu s'a petrecut în județul nostru și încă nu s'a auzit că la 11 noaptea să vină perceptorul să facă acte de executare barbară.

Frați Basarabeni sus inimile și votați L. A. N. C., căci altă scăpare nu mai e.

Demnitatea națională ultragiată.

Zilele trecute s'a inaugurat la Timișoara, o nouă lojă francmasonă, cu numele de „ROTARY-KLUB“.

La această solemnitate, au luat parte toți reprezentanții puterii de stat și anume: Dl. general Domășneanu, în numele d-lui Bocu, Dr. Maioreșcu, secretar general al Regiunii, Dr. Boleanțu prefect, Dr. Liuba insp. general de Siguranță, Dr. Băran primar al orașului, general Constantinescu comandantul Diviziei, Mocșonyi, prefect de Severin, apoi Dr. Gaspar Muth, Totisz etc.

Un delegat al lojei din Viena a adus un ciocan de argint, drept cadou, cu care se vor conduce ședinele.

Cetind această știre în gazetele minoritare din Timișoara, am rămas surprins:

Cu ce drept se prezintă reprezentanții puterii statului la inaugurarea unei vrăjitorii masonice? De ce se dă Onor Regal unui nou club francmason, în Românnia?

Despre d-nii Baltescu și Oprea am știut, că fac parte din acest club, dar n'am știut de cealaltă prietenii ai lui Totisz.

Este prea evident, că autoritățile s'au prezentat aici la ordin superior. Tot așa de evident este, că acest ordin a venit din ministerele francmasonilor Vaida etc., dela guvernul Maniu, care este sluga lojelor masonice.

Contra ingenuncherii poporului român, de către guvernul Maniu, în fața lojelor internaționale, protestăm cu toată energia, în numele Majestății Sale: Poporul Român, care nu permite să fie confundat cu actualii săi conducători inconștenți.

Protestăm contra batjocurei, ce o face guvernul cu funcționarii statului și cu reprezentantul glorioasei noastre Armate, cari nu se pot comanda la asemenea inaugurări, fără nici un rost sau folos pentru Neam și Țară.

A. ȚIERANU.

(Din „Svastica Banatului“ de 6 Aprilie 1930, ce apare la Timișoara).